

Ebenezer zatroubil, zatímco Bethany stáhla okýnko, aby si s paní promluvila.

„S dovolením, milá stařenko, ale chtěli bychom se vás zeptat na pár otázek, bylo by to možné?“ zeptal se Ebenezer. Ta paní měla radost, že ji nazval milou (ne zas tolik, že taky starou), takže přikývla a natočila ucho k autu. „Zaprvé, řekla byste, že jste hodná a milá osoba?“

„No, tím bych si nebyla jistá,“ odpověděla milá stařenka. „Jsem přesvědčená, že existuje spousta lidí, kteří jsou mnohem hodnější a milejší než já.“

„To je přesně něco, co by řekl dobrý člověk. Výborně, prošla jste testem!“ řekla Bethany. Milá stařenka byla nadšená, ačkoliv netušila, že ji testovali. „Tak teda, já a tady můj kamarád Ebenezer chceme být hodní. Co bychom měli dělat, abychom byli jako vy?“

Milá stařenka neměla ponětí, jak na takovou otázku odpovědět. Vzhledla do nebe a uvažovala o něčem užitečném, co by mohla říct. Brzy nato ale Bethany došla trpělivost.

„Povězte nám o dnešku, co máte v plánu zrovna teď?“ zeptala se.

„No tak nejdřív odnesu tašku s prádlem do prádelny a potom si zajdu na menší pozdní oběd. Myslím, že si dám polívku nebo tak něco,“ pronesla milá stařenka. „Omlouvám se, to pro vás nejspíš není moc uží—“

„To je super. Přesně co jsme potřebovali!“ zvolala Bethany.

Vytáhla okýnko a Ebenezer šlápl na plyn. Když byli zpátky doma, nacpali všechno svoje špinavé oblečení do pračky a uvařili krémovou polívku s muškátovým oříškem.

„Cítíš se nějak jinak?“ zeptal se Ebenezer.

„Ani ne. Asi jsme udělali něco špatně,“ odpověděla Bethany.

Vyprali oblečení znovu, tentokrát na režim se super extra otáčkami, a uvařili si krémovou houbovou polívku s petrželí. Pořád ale necítili ani špetku dobročinnosti. Zato si naopak připadali dost směšně.

„Jsme to ale hlupáci, co?“ poznamenal Ebenezer s uchechtutím.